

ENLIGT MIG

Text David Berjlund, journalist och föreläsare

Foto John Bengtsson Carming

Mod? Vad vet jag om mod?

Ibland när jag pratar om hbt-frågor och sånt med unga människor – jag gör det ofta – händer det att någon föreslår att jag är modig. För att jag är öppen med vem jag är och vem jag älskar.

Jag tackar och bugar. Fast ... jag vet inte. Det är så Martin Luther King-stort det där ordet, och de stora orden slits så snabbt, och bilderna som dyker upp ... ni vet: Jean d'Arc och Jesus, Stålmannen och ... tja, Martin Luther King. Hjältarna.

Det är klart att mod handlar om att gå utanför ramarna. Men om jag har tagit modiga steg, ut ur en garderob eller så, har det varit för att det varit fullständigt nödvändigt. Och även om jag gått själv har jag inte gått ensam.

Alla talar om modet att vara sig själv. Jag söker det politiska modet. Såg det, kanske, när världens ledare

i vintras, i Paris, verkade se klimatförändringarna i vitögat, verkade se framtidens risker och möjligheter. Sedan åkte de hem, till opinionssiffror, till medier som misstroget granskar hårborstning, ordval och personliga umgängen. Till en politisk vardag där klimatpolitik framstår som ett tillval. En lyx som inte får vara för dyr.

Som om inte uppvärmningen redan länge har dödat. Som om världens medeltemperaturökning den här våren inte nuddade den 1,5-gradersgräns som Parismötet sa var högsta tänkbara.

Över Ölandsbron kör vattentankbilar med dricks-vatten till en hel ö drabbad av vattenbrist – klimatförändringarna påverkar också oss, överraskande snabbt och mycket, konstaterar regeringens dricks-vattenutredare. En annan utredare föreslår samtidigt planering för kraftigt ökat flygresande – utifrån prognoser som bygger på ingen framtida klimatpolitik.

I värsta fall är det en rimlig utgångspunkt, tänker jag, en vär när nya rapporter om klimatrisen kommer samtidigt som politiska ledare letar ursäkter för att slippa hindra att enorma mängder kol bryts och bränns. Från regeringen sägs att deras politik gjort det "lättare att vara miljövänlig".

Jag är orättvis, men det jag ser är ledare som i Paris sa "nu går vi", hemma igen verkar tänka "de andra tar väl första steget?", och säger "medborgare, du kan väl fixa det här"?

Grattis, passagerare: busschauffören tänker inte göra något åt fart eller riktning, och vi närmar oss ett stup.

Jag tänker Jesus, tänker Gandhi, tänker ... okej, Martin Luther King. Vad än mod kan vara: inte är det att kräva garantier och färdiga vägar, inte att stå still för att ett steg kan kritiseras. Var de rädda? Klart de var rädda, ibland.

Vi sitter i vår kolkällare och är rädda för ljuset där ute. Tänk om något blir annorlunda. Tänk om det blir svårt. Well, regeringen och vi andra, vi får väl hjälpas åt, och det är inte rädslo som är motsatsen till mod, det är feghet och modlöshet. "Allt kommer till den som vågar vara rädd", sjunger Jocke Berg i Kent: vi kan vara rädda tillsammans, och modiga, ta stegen, de farliga. För inte kan vi väl göra ingenting?

GÄSTKRÖNIKÖR

